

**EYE
FILMUSEUM**

**CINEMA
EROTICA**

**ODE AAN DE
LUST**

2017

1-19 JUNI

Met Cinema Erotica richt EYE zich schaamteloos op het filmische verlangen. Drie weken lang viëren we de cinematografische verbeelding van erotiek en sensualiteit.

Erotiek gaat over levenslust, lichamelijkheid, intimiteit en identiteit, en is voor iedereen anders: vraag tien vrienden wat ze een sexy filmscène vinden, en je krijgt tien verschillende antwoorden.

We putten voor Cinema Erotica uit de collectie van EYE, waar honderden films liggen opgeslagen met het erotische verlangen als hoofdthema. Ze variëren van opwindende auteurfilms, serieuze emancipatoire films, educatieve films, home movies, kunstfilms en sekskomedies tot hardcore porno. De films worden met zorg bewaard: koel, donker... en buiten het bereik van het publiek. De filmkluizen zijn voor deze deelcollectie een letterlijke vertaling van de mentale en culturele barrières om deze films te vertonen.

Het programma is divers en sluit niets en niemand uit. Het toont en bevraagt zonder gêne, en strekt zich uit van vroeg 20ste-eeuwse blue movies tot zinnenprikkelende virtual reality. Met sprekers, musici, performers en meer dan 25 hoofdfilms zoomen we in op erotiek in film in relatie tot andere kunsten, en belichten we hoe de culturele en maatschappelijke betekenis van de erotische verbeelding in de afgelopen decennia is veranderd.

Anna Abrahams & Ronald Simons
programmeurs EYE

Als erotiek en kunst elkaar in de armen sluiten

Korenaren die wuiven in een zomers briesje, vliegen die vast komen te zitten in plakband en een steigerend paard... En daar duikt Hedy Lamarr op uit een idyllisch bosmeer, geheel ontkleed. Dit beeld uit de film *Ekstase* (1933) is net zo iconisch gebleken als dat van Marilyn met haar opwaaiende zomerjurk, hoe de censuur ook geprobeerd heeft het te verdonkeremen. De ene cinefiel (Ado Kyrrou) vindt Hedy Lamarr 'schandalig mooi', maar begrijpt niet hoe haar kuise uitstraling zoveel commotie teweeg kon brengen; een ander (Amos Vogel) is opgetogen over hoe het genot van de kleine dood van uitsluitend haar gezicht is af te lezen. (En dat laatste dertig jaar vóór *Blow Job* van Warhol.) Inderdaad heeft haar uitstraling niets van de wulpse zwoelheid die Brigitte Bardot later tentoon zou spreiden, want waar BB, zoals Lo Duca (*L'érotisme au cinéma*) stelt, er altijd de nadruk op legt onder haar kleren niets aan te hebben, daar lijkt Hedy Lamarr in haar vanzelfsprekende naaktheid gekleed als in een mantelpakje dat in een film van Hitchcock niet zou misstaan. Natuurlijk heeft de erotische film geen behoefte aan receptuur. Mysterieuze gereserveerdheid en schaamteloos exhibitionisme hebben beide evenveel bestaansrecht. Wel is het een gegeven dat tot zo'n

vijftig jaar geleden frontaal naakt al gauw om de schaar vroeg, waarbij slechts etnografische films de dans wisten te ontspringen, terwijl waar het echt zinderende vaak onopgemerkt bleef. Kijk hoe Asta Nielsen er in *Afgrunden* (1910) volledig gekleed veel naakter uit ziet dan Hedy Lamarr, omdat de jurk waarin zij danst zo de aandacht vestigt op de ritmische bewegingen van haar bekken dat het vandaag de dag nog kan verbazen dat de film toen niet als obscene in de ban is gedaan. Beide actrices leggen wel een cruciale vraag op tafel: is een erotische film een film die een erotisch onderwerp aansnijdt zonder seksueel te willen stimuleren, of is dat toch vooral een film die een afrodisiacum wil zijn? En is er met dat laatste iets mis? Niet veel mensen zullen die tweede vraag nu nog bevestigend beantwoorden, maar in 1964 was er voor professor Nagel nog ruimschoots aanleiding voor een wedervraag: 'Waartoe heb ik mijn zinnen als zij niet geprikkeld mogen worden?'

Net zomin als Asta Nielsen valt Louise Brooks als weelderig te omschrijven, maar dat er een gevaarlijke hartstocht schuilging achter een welhaast androgyne façade van passiviteit bij deze 'blondine met donker haar', dat ontging de zedenmeesters toch niet. Daarom was het haar in menig land niet gegund om als Lulu in *Die Büchse der Pandora* (1929) te eindigen in de armen van Jack the Ripper, maar werd zij veroordeeld tot levenslang bij het Leger des Heils.

Jean-Luc Godard definieerde cinema ooit als 'jongens die naar meisjes kijken'. Niet letterlijk, maar naar de geest opgevat zou

daarmee iedere film erotisch zijn. Wellicht voert dat te ver, maar feit is dat al vanaf het prille begin van het nieuwe medium in de marge van de bioscoop het nodige aan de hand is geweest. Op de kermis werden galante films vertoond en de amoreuze bezoekers van huizen van plezier werden opgehitst met hors d'oeuvres in de vorm van gewaagde, lustopwekkende beelden. Ook de thuismarkt werd niet vergeten. De post bezorgde smalfilmpjes die laten zien hoe 'jonge mensen genieten van zon en zand', maar niet van elkaar. Onder de toonbank bij de kapper of de tabakswinkel lagen naast de condoms blanco of misleidend bedrukte doosjes die spoeltjes bevatten met celluloid waarop is vastgelegd dat er altijd wel een reden is om uit de kleren te gaan. Die even pikante als onschuldige verboden vruchten met een duur van zo'n drie minuten tonen veelal een huiselijke striptease, al dan niet gebed in een onbenullig dan wel vindingrijk plotje. Een klasse apart is de legendarische Bettie Page. Naast ongecompliceerd ondeugend seksplezier – waar is dat trouwens gebleven? – is er van meet af aan ook sprake van harde porno, later eufemistisch 'seksueel expliciet' gedoopt. Het meeste plezier daarin zit in bijzaken als tijdgebonden interieurs of haardracht, want verder is het treurnis troef: de heren nemen als ware gymnasten bezit van alle beschikbare lichaamsopeningen en deponeren als certificaat van echtheid hun sperma pardoos in het gezicht van een dame in kwestie. Liefdeloze erotiek, meent schrijver/filmmaker Ado Kyrrou, die porno vergelijkt met een western waarin achter elkaar alleen maar ruiters te paard langs galopperen en verder niets. Wie honger heeft, zit niet op patisserie te wachten, want brood volstaat, zo concludeert ook Rudy Kousbroek na zijn

bezoek aan de seksbeurs in Kopenhagen in 1969 (!). Wat porno als goedkoop en modern alternatief voor het bordeel wel aan bijzonders heeft opgeleverd, is *Boogie Nights* (1997), een enerverende film met wervelende cast, waarin wordt verhaald hoe een pornoregisseur in de jaren zeventig ervan droomt om van porno kunst, ofwel van brood banket te maken. In de tijd waarin die film speelt, mocht porno ook in Nederland de zaal in, mits die tenminste over niet meer dan 50-1= 49 stoelen beschikte. Zo kon iedereen die de jaren des ondersheids had bereikt er getuige van zijn hoe de orgasmes van Linda Lovelace in *Deep Throat* (1972), een film met een verhaal, gepaard gingen met beierende klokken, raketlanceringen en noem maar op, alsof niemand minder dan Kenneth Anger de art director was geweest.

Hoe verging het inmiddels de erotiek in de bioscoop sinds het overrompelende optreden van Hedy Lamarr? Met uitzondering van de *big tits* van Russ Meyer viel er weinig bloots te zien, maar dat wil niet zeggen dat er van erotiek geen sprake was op het witte doek. Integendeel. In 1956 liet BB in een opzwevende dans zien wat God geschapen had toen hij de vrouw schiep. Twee jaar later koos Jeanne Moreau voor het najagen van haar verlangen in *Les amants*, door François Truffaut gekenschetst als 'de eerste liefdesnacht in de bioscoop'. Weer iets later hielp Karlheinz Böhm zijn carrière om zeep met zijn schrijnend mooie vertolking van een morbide voyeur in *Peeping Tom* en in 1966 wist Catherine Deneuve te choqueren door het nastreven van verdorvenheid in *Belle de jour*. In hetzelfde jaar gebeurt iets dat achteraf gezien

een voorteken mag heten: de censor heeft namelijk de glimp van schaamhaar van de vriendin van Jane Birkin tijdens een erotisch stoeipartijtje in *Blow-up* over het hoofd gezien.

En dan is daar in 1969 *Satyricon*, een flamboyante queeste aan de hand van Federico Fellini door het decadente priapisme van Rome in de oudheid, (kunst)historisch niet verantwoord, overdonderend door de vuurspuwende vagina en ontroerend door het bijna transparante lichaampje van de hermafrodit. Er moet hier en daar al het een en ander in de lucht hebben gehangen, want al gauw is er geen houden meer aan. In de Bondsrepubliek ziet het ene na het andere *Schulmädchenreport* het licht, wordt naakt functioneel door seksuologisch commentaar en steekt menig een zijn waldhoorn tussen haar alpen. Pier Paolo Pasolini ontregelt zijn bewonderaars met nogal aardse en scatologische filmvertellingen op basis van klassieke werken als *Decamerone* en *Canterbury Tales*, maar zal enkele jaren later nog veel harder toeslaan met *Salò, o le centoventi giornate di Sodoma*, waarvoor hij het gedachtegoed van Sade transposeerde naar het Italiaans fascisme in 1944, een duistere film die aanleiding gaf tot discussies over de vraag of slachtoffers niet zelf hun noodlot najagen. De klap op de vuurpijl in 1971 komt uit Joegoslavië, met *WR-Misterije organizma*, een even subversieve als buitensporige collagefilm van Dušan Makavejev. Puttend uit allerhande bronnen confronteert de maker het zeker ook in erotisch opzicht falende communisme met de ideeën van Wilhelm Reich over energie die vrijkomt bij een orgasme. De rechtgeaarde stalinist zal slechts

blasfemie te verwerken krijgen, maar ieder ander zal zich een van de meest aanstekelijke neukpartijen uit de filmgeschiedenis blijvend herinneren.

In Nederland vindt in 1970 het eerste Wet Dreams Festival plaats in Amsterdam, waar de voorste rijen in de zaal gereserveerd zijn voor (wederzijdse) masturbatie. The Grand Prix gaat naar Shinkichi Tajiri voor zijn documentaire over een Deens meisje dat seks heeft met alle dieren op haar boerderij en de Blast from the Past Award naar Jean Genet voor *Un chant d'amour* (1951), de enige film die de schrijver maakte. Decennialang leidde de film een obscuur want verboden bestaan en zelfs in meer verlichte tijden werd deze nog gemeden door moderne mensen die al die expliciete homoseksualiteit 'niet nodig' vinden. Genet observeert met de cipier de gevangenen in hun cel. En zonder geur valt er ook veel te ruiken: de wollen trui, het stro op de bedden en de rook die de ene gevangene middels een strootje door de muur met zijn buurman verbindt. Kortom, macht en verlangen, briljant verbeeld in een romantisch liefdeslied. De hele thematiek van Genet, met ook moord en verraad, werd in 1982 door Rainer Werner Fassbinder op uiterst kunstmatige en daardoor zeer doeltreffende wijze geënceneerd in *Querelle*, zijn zwanenzang. Geen boekverfilming, maar een film over een boek, vond Fassbinder zelf, met een schitterende rol van Jeanne Moreau. Hoe dan ook, Warhol voelde zich een dag na de vertoning nog geil. In 1971 wordt Nederland vrolijk opgeschrikt door *Blue Movie*, een schelmenstreek van Pim de la Parra en Wim Verstappen die het begrip burenhulp een geheel

nieuwe invulling geeft, en twee jaar later breekt **Turks fruit** alle records. 1971 is ook het jaar van het speelfilm debuut van Willeke van Ammelrooy (**Mira of de teleurgang van de Waterhoek**) die in haar carrière onomstotelijk heeft bewezen dat erotisch en acteerprestaties elkaar niet hoeven uit te sluiten. Aan **Emmanuelle**, de seksfilm die het genre salonfähig heeft gemaakt, is onlosmakelijk de naam Sylvia Kristel verbonden, maar zij had zeer zeker beter verdiend. Het meest curieuze product 'van eigen bodem' laat dan nog tien jaar op zich wachten, maar dan is daar ook de 'porno-rotische' speelfilm **Pruimenbloesem**. Wat toen het meest opviel, is ongetwijfeld hoe rijkelijk het zaad wel niet vloeide, maar heden ten dage zullen velen hun ogen uitkijken bij het zien van de weelderig bossen schaam- en okselhaar van hoofdrolspeelster Diana de Koning.

Natuurlijk had Nederland niet het alleenrecht, ook in andere landen zat men niet stil. Met **Pink Narcissus** (1971) deed James Bidgood een inmiddels tot cultstatus verheven poging de extravaganza van Kenneth Anger en Jack Smith naar de kroon te steken, terwijl Paul Morrissey in **Heat** (1972) Hollywood en underground samenbracht in iets dat op een remake van **Sunset Boulevard** zou hebben kunnen lijken en dat met een hoofdrol voor de immer verveelde Warholpin-upboy Joe Dallesandro best weet te boeien. Uitbundiger ging 'pornopoëet' Walerian Borowczyk te werk. Onder het motto dat liefde leuker is door hoe zij zich openbaart dan door er zelf onder te lijden vertelt hij in **Contes immoraux** (1974) in vrijpostige beelden met veel aantrekkelijk naakt vier ondeugende, vrolijke

dan wel zwartgallige verhalen. Enerzijds weet hij te verbazen met zijn inventiviteit in de verbeelding en anderzijds doet hij hetzelfde door schaamteloos clichématig de oceaan op de kust te laten ejaculeren. En over die komkommers doe ik er het zwijgen toe. Toch hoeven het niet altijd de beelden te zijn die de liefde bedrijven, want de woorden kunnen er ook wat van. Beelden van de avontuurtjes zijn dan ook niet nodig in **Dangerous Liaisons** (1988, Stephen Frears/eerder al verfilmd door Roger Vadim), want de wederzijdse ontrouw is voornamelijk bedoeld om elkaar daar vilein genietend verslag over uit te brengen, terwijl langzaam venijn het overneemt van genot.

Inmiddels is de erotische film na het doorbreken van taboes allang niet meer wat die was. Voor ontzielde porno zijn er andere kanalen dan de bioscoop en ook de nog veel kleffere vaselinefotografie is verdwenen. Een vrolijk intermezzo was er nog wel met onbeholpen thuisfilmpjes waarin te zien is hoe echtparen met de sokken nog aan en de horloges nog om de scherpte in de gaten te houden tijdens het verrichten van de daad, maar er moest meer zijn.

Erotiek en religie hebben veel met elkaar te maken, zelfs meer dan men geneigd zou zijn te denken. Heel prille foto's drijven al de spot met monniken die zich vol overgave aan kloosterzusters vergripen en met nonnen die gretig billenkoek uitdelen aan stoute meisjes. In de film is het van hetzelfde laken een pak, zoals bijvoorbeeld met de non die paddenstoelen zoekt in de hilarische 'sad movie' **Rape** van Wim van der Linden, maar naast de vrolijke ontucht

zijn er ook films die diepgravend ingaan op de relatie, zoals *The Devils* (1971), het magnus opus van Ken Russell, waarvan zonder voorbehoud gezegd kan worden dat erotiek en kunst elkaar gevonden hebben. De film vertelt hoe de erotische obsessie van een non door machthebbers wordt aangewend om een stad onder de duim te houden. Alles aan de film is superieur en dat geldt zeker voor de art direction door Derek Jarman, die vijf jaar later met *Sebastiane* een filmisch portret maakt van de pin-up onder de mannelijke heiligen, altijd naakt afgebeeld en doorboord met pijlen die zo nu en dan in de richting van zijn kruis wijzen. De film is Latijn gesproken en meandert loom langs zinnelijkheid à la de foto's van Von Gloeden en dan weer identificatie met de Heiland. Opzienbarend genoeg komt de *Man of Sorrows* ook aan de orde in *The Libertine* (2004), wanneer een schrijver na een liederlijk leven, wars van welk taboe ook, God noch gebod kennend, op 33-jarige (!) leeftijd op zijn doodsbed belandt.

De expliciet erotische beelden zijn dan allang hun onschuld kwijt aan de meer duistere zaken – denk maar aan *Nymphomaniac* – en van zinnenprikkeling in engere zin is in filmtheaters geen sprake meer. En dat wordt nog versterkt doordat Thanatos steeds nadrukkelijker een plaats opeist naast Eros. Is de bondage in de films van Shuji Terayama nog luchtig en is zijn collectief masturberende jongensslaapzaal zelfs aanstekelijk en zijn de 'pink pictures' vrolijk makend door de slimmigheidjes waarmee wel degelijk aanwezige erecties aan het zicht onttrokken worden, daar wordt de wereld met *L'empire des sens* (1976) van Nagisa

Ôshima wel heel donker met het op een gebeurtenis die echt heeft plaatsgevonden gebaseerde verhaal van een vrouw die haar minnaar vermoordde en vervolgens castreerde, geobsedeerd als zij was door diens penis, die wellicht ook zonder lichaam zou kunnen. De eerdergenoemde Lo Duca verbaasde zich over iemand die er een zekere bevrediging uit haalde om naar Zurbaráns schilderij van de heilige Agatha te kijken waarop zij is afgebeeld met haar afgesneden borsten op een schotel; zou hij zich de film van Ôshima hebben kunnen voorstellen? Of *Crash* (1996) van David Cronenberg, waar de snelweg een orgie is, waar wonden en littekens afrodisiaca zijn en waar het verkeersongeval de copulatie heeft vervangen? Waar de vraag niet langer luidt 'ben je klaar-gekomen?', maar 'ben je gewond?'; waar de grote dood het heeft overgenomen van de kleine.

Ik zal de laatste zijn om films als *Crash* te taboeïseren, maar af en toe bekruipt mij een verlangen. En omdat verlangen leven betekent, zal ik het prijsgeven. Ik zou zo graag nog een keer voor het eerst *De vijanden* (1967) zien van Hugo Claus en dan samen met Richard de ladder willen opklauteren naar de zolder waar zij staat en hem dan horen vragen: 'Jeanette, laat mij eens je borsten zien.' En met een enigszins beteuterd gezicht laat zij haar jas vallen, knoopt zij haar jakje los en laat haar nachthemd zakken.

Albert Wulffers, filmmaker, schrijver
en verzamelaar van onder meer erotica

1 juni

Opening Night

Performance Joan Desablens met een 16mm Suspension Filmwerkplaats performance

Lezing/forum Julian Marsh van Erotic Film Society praat over stagfilm & blue movies Michel Reilhac over zijn VR-film *Viens!*, te zien in de garderobe in EYE, en *The Good Old Naughty Days* (2002). Kevin Toma praat met Peter Strickland over sounddesign in de erotische cinema.

Muziek John Dikeman (sax), Oscar Jan Hoogland (piano), Uldis Vitols (bas), Onno Govaert (drum)

Filmvertoning *The Duke of Burgundy* (2014, Peter Strickland)

2 juni

Tomoko Mukaiyama en Japanse erotica

Muziek/Performance de Japanse pianiste Tomoko Mukaiyama speelt met celliste Maya Fridman speciaal gecomponeerde muziek bij fragmenten uit Japanse erotica, live gemixt door VJ Philipp Virus.

Filmvertoning *L'empire des sens* (1976, Nagisa Ôshima)

3 juni

Jean Genet Soirée

Muziek Oscar Jan Hoogland (grammofoon en piano) en Yvo Sprey (zang en gitaar)

Lezing/forum Albert Wulffers spreekt over Jean Genet en film.

Filmvertoning *Un Chant d'Amour* (1950, Jean Genet)
Querelle (1982, Rainer Werner Fassbinder)

4 juni

Seks, nonnen en duivels

Lezing/forum Albert Wulffers spreekt over de seksuele aantrekkingskracht van nonnen.

Filmvertoning *The Devils* (1971, Ken Russell)

5 juni

If I like it, it's art – if I don't, it's porn

Lezing/forum Seminar: Julian Marsh praat over vooroordelen en verschuivende grenzen ten aanzien van 'de onfatsoenlijke film'.

6 juni

Was will das Weib? Das Weib Will!

Lezing/forum Melanie Bonajo bespreekt en toont het vrouwelijk verlangen in het werk van Carolee Schneemann, Valie Export, Barbara Hammer en Mae West.

Performance Izabella Finch presenteert de Pussy Tutorial.

Muziek pop-rock-punk-garageband Fuz

Filmvertoning *The Love Witch* (2016, Anne Biller), met inleiding door filmhistorica Helen Westerik

7 juni

Sexy Trailer Show

Lezing/forum Ronald Simons bespreekt en toont met programmamaker en presentator Marije Janssen (Platform voor seksualiteit) en regisseur Willem van Batenburg de ontwikkeling van de softe en harde erotische films.

Filmvertoning *Boogie Nights* (1997, Paul Thomas Anderson)

8 juni

The Gaze: Pink Narcissus

Filmvertoning In samenwerking met Roze Filmdagen een vertoning van *Pink Narcissus* (1971, James Bidgood)

Erotiek in de oudheid en Satyricon

Lezing/forum Classica Emilie van Opstall spreekt over erotiek in de oudheid.

Filmvertoning *Satyricon* (1969, Federico Fellini)

9 juni

Dangerous Liaisons

Filmvertoning *Dangerous Liaisons* (1988, Stephen Frears)

Cinema Egzotik: Early Brian De Palma Night

Filmvertoning *Sisters* (1972) en *Obsession* (1976) van Brian De Palma

10 juni

Afgrunden en Porn Art

Muziek Singer-songwriter Djurre de Haan speelt met strijkers Susanne Linssen, Gijs Kerkhoven en Jelte van Andel zijn nieuwe score live bij *Afgrunden* met Asta Nielsen.

Filmvertoning *Afgrunden* (1910, Urban Gad)

Lezing/forum Filmmaker Jennifer Lyon Bell (Blue Artichoke Films) bespreekt het groeiende aantal genrefilms dat de grens tussen kunst en pornografie verkennt.

Filmvertoning *Headshot* (2006, Jennifer Lyon Bell)

Filmvertoning Preview van *Second Date* (2017, Jennifer Lyon Bell), een erotische virtual reality 3D 360°-film

Filmvertoning *Heat* (1972, Paul Morrissey)

11 juni

Het libertinisme van Sade

Lezing/forum Filosoof Lode Lauwaert belicht het libertinisme en de levenswandel van Markies de Sade

Filmvertoning *The Libertine* (2004, Laurence Dunmore)

12 juni

Contes immoraux

Filmvertoning *Contes immoraux* (1974, Walerian Borowczyk)

Naked and Tortured. Saint Sebastian in the Visual Arts

Lezing/forum Kunsthistorica Judith Noorman spreekt over het erotische lichaam van Sint Sebastiaan in de beeldende kunst.

Filmvertoning *Sebastiane* (1976, Derek Jarman)

15 juni

Samira Elagoz

Performance Samira Elagoz voert haar multimediale theaterstuk *Cock, Cock, Who's There?* op, met nagesprek met de maakster door Jeanette Groenendaal.

Filmvertoning *Craigslip Allstars* (2016, Samira Elagoz)

16 juni

Designing Erotica

Lezing/forum Ontwerper en curator Tom Loois (The No Sex Shop) bepleit hoe design onze consumptiemaatschappij om moet vormen tot een samenleving met een grotere rol voor seksualiteit en intimiteit.

Café Flesh

Lezing/forum Inleiding door filmrecensent Hugo Emmerzael op het oeuvre van Stephen Sayadian.

Filmvertoning *Café Flesh* (1982, Stephen Sayadian)

17 juni

Venus in Furs

Filmvertoning *Venus in Furs* (1994, Victor Nieuwenhuijs en Maartje Seyferth)

Lezing/forum Nagesprek met de makers door Anna Abrahams

Mira

Filmvertoning *Mira of de teleurgang van de Waterhoek* (1971, Fons Rademakers) in aanwezigheid van Willeke van Ammelrooy

Bloot voorop: Seks in Nederlandse films

Lezing/forum Actrice en regisseur Willeke van Ammelrooy en regisseur Martin Koolhoven bespreken onder presentatie van Jan Doense hoe Nederland bloot voorop liep in de vroege jaren zeventig rond beeldmateriaal uit de EYE- collectie.

18 juni

From Fantasy To Film: Design your Own Erotic Film

Workshop Jennifer Lyon Bell leert je een story board te maken van je eigen erotische film.

Cinema Concert: Die Buchse der Pandora

Filmvertoning *Die Buchse der Pandora*
(1929, Georg Wilhelm Pabst)
Muziek: Thijs Havens

19 juni

W.R. – Misterije organizma

Filmvertoning *W.R. – Misterije organizma*
(1971, Dušan Makavejev)

Crash

Filmvertoning *Crash* (1996, David Cronenberg)

Iedere donderdag-, vrijdag-, zaterdagavond
Viens!

Filmvertoning Virtual Reality Viens!
(2015, Michel Reilhac)

Organisatie, redactie, programmering
etc, etc, etcetera

Cinema Erotica

Anna Abrahams, Ronald Simons,
Anna van Praag, Birte Hendriks,
Tessa Janssen, Anna Dabrowska

**EYE
FILMUSEUM**

**CINEMA
EROTICA**

**ODE AAN DE
LUST**

**2017
1-19 JUNI**